

sig at udføre et Hverv. Den kommende Bestyrelse vil paatage sig at drive Teatret med det Tilskud, som her stilles i Udsigt. Ganske vist ville de ikke have noget saakaldt økonomisk Ansvar, men de ville føle sig moralsk forpligtede til at opfylde det Hverv, de have taget sig paa, og jeg tror ikke, det har lidet at sige. Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) sagde: De kunne blot blive afskedigede. Men jeg mener, at hvis det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds stod som Teaterchef, vilde han ikke føle det som noget, man blot nævner i Forbigaaende: blot at blive afskediget. Han vilde selv føle, at det var en meget kedelig Omstændighed, naar han havde paataget sig at drive Teatret paa disse Vilkaar, da at udsætte sig for Afskedigelse. Det vil enhver ærekær Mand føle. Denne Garanti er det, man vil søge at faa ved den Ordning, som her stilles i Udsigt, og som man skulde føre igennem for at vinde Tid til virkelig Overvejelse. Det er ikke alene, som det er sagt, Ministeren, der skal have Tid til Overvejelse i denne Sag, det er virkelig ogsaa Rigsdagen. Jeg tror ikke, at Rigsdagen i dette Øjeblik er moden til at sige, hvorledes man bedst skulde kunne ordne Teatrets Forhold, thi havde Rigsdagen været moden til det, havde vi sikkert under denne Debat faaet Antydninger af, hvorledes man burde gaa frem, men det har vi ikke faaet.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds mente, at de 12,000 Kr. til Styrelsen var for meget, vi havde nu en Styrelse for 8,000 Kr., og det maatte være fuldkomment tilstrækkeligt. Ja, det er muligt, det er tilstrækkeligt, jeg tør ikke sige det. Ere 8,000 Kr. tilstrækkelige, vil der ikke blive anvendt mere. Der staar udtrykkelig i Lovforslaget: „indtil 12,000 Kr.“ Meningen er, at naar man kræver af Styrelsen, hvad der her kræves, maa man ikke stille sig alt for smaaligt med Hensyn til Honorarspørgsmaalet, og sammenlignet med det store Tilskud betyder 4,000 Kr. mere eller mindre ikke overordentlig meget.

Det ærede Medlem nævnte et Punkt, hvor jeg for en Del er enig med ham. Han omtalte den store Assurancepræmie, som Staten maa svare for at holde Teatret assureret i Ildebrandstilfælde. Det er en meget stor Præmie. Det ærede Medlem mente, at Staten paa dette Omraade hellere burde være sin egen Assurandør. Ja, det saa jeg gerne, men saa maa man tage alle andre Omraader med. Ellers er

jeg bange for, at det let vil føre til lignende Katastrofer, som tidligere er sket i andre Tilfælde. Jeg har i mange Aar i Finansudvalget taget Ordet for, at Staten stod sig bedre ved at være sin egen Assurandør paa alle Omraader, naar den samtidig lægger Assurancepræmierne ind i en Fond og saaledes danner sig en Assurancefond. Gør man ikke det, kan det føre til, at man i en trang Tid for Penge ikke kan faa opført de Bygninger, man nødvendigvis maa have. Men vil man danne sig en virkelig Assurancefond, tror jeg, Staten stod sig brillant ved at være sin egen Assurandør, og det er vel ogsaa en Sag — den ligger ikke under mit Omraade —, som man fra Ministeriets Side kommer til at tage op. Det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, men jeg har endnu den samme Formening, som jeg har haft i en Række af Aar, at det vilde være forstandigt, om Staten bar sig saaledes ad. Der gives nu saa mange Penge ud til Assurancepræmier, at jeg tror, at naar man samlede disse Penge sammen i en Fond, vilde denne meget hurtigt naa en saadan Størrelse, at den var fuldkommen betryggende, da man dog ikke behøver at tænke sig, at der vil komme Masseildebrande af Statens Bygninger.

Det ærede Medlem mente, ligesom andre ærede Medlemmer, at det Tilskud, der her var foreslaaet, var for stort. Jeg ønsker lige saa inderligt som ærede Medlemmer, at Tilskuddet var for stort, saa at det var muligt at spare en Del af dette Tilskud. Lovforslaget er jo saaledes bygget, at er Tilskuddet for stort, vil der spares en Del. Jeg har foreslaaet, at noget deraf kunde gaa til Tantieme for Skuespillerne, og jeg anser det ikke for en usparsommelig Maade at bære sig ad paa, thi derved kan man maaske opmuntre ogsaa Skuespillerne, Kunstnerne og Funktionærerne ved Teatret til at interessere sig for den økonomiske Side af Sagen. Er det Tilskud, der her er foreslaaet, for stort, vil det som sagt ikke blive brugt, saa vil det samles op. Paa den anden Side tror jeg at kunne sige, og det kan jeg for Resten lige saa godt sige ganske bestemt, at det kan jo ikke nytte, at man her vil prøve paa i 5 Aar at foretage et Forsøg, og saa ikke stille Teatret saaledes, at Forsøget virkelig kan foretages. Det kan ikke nytte, at man, uden i Virkeligheden at stille Teatret anderledes end før, det vil sige uden at hjælpe Teatret paa andre Omraader, pludselig siger: Nu skulle I klare jer med langt færre Penge. Det